

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τήν Κυριακήν, 30^η Απριλίου /13^η Μαΐου 2012, ἔωρτάσθη ἡ εἰς τό Πεντηκοστάριον τῆς Ἐκκλησίας διαλαμβανομένη ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς Σαμάρειαν. Εἰς τό Φρέαρ τοῦτο μνημονεύομενον ὡς Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (Ιω. 4,6) καὶ εύρισκόμενον εἰς τήν κοιλάδα ἀναμέσον τῶν ὄρέων Γεβάλ καὶ Γαριζίν συνήντησεν ἡ γυνή, ἡ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς Σαμαρείας, ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ (Ιω. 4,7) τόν Κύριον, ὁ Ὄποῖος συνωμίλησε μετ' αὐτῆς καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτήν τά τοῦ βίου αὐτῆς (Ιω. 4,18) καὶ εἴλκυσεν αὐτήν πρός Αὔτόν, προσφέρων αὐτῇ τό ὕδωρ τό ἀλλόμενον εἰς ζωήν αἰώνιον (Ιω. 4,14), τήν ἀποκάλυψιν δηλαδή ἀπεριφράστως ὅτι Αὔτός ἐστιν ὁ Χριστός (Ιω. 4,26).

Ἡ γυνή αὕτη ὅντως ἀπεδείχθη γῆ ἀγαθή, πιοῦσα τό ὕδωρ τό ζῶν καὶ καρποφορήσασα καρπόν ἐκατονταπλασίονα πιστεύσασα καὶ προσενεγκοῦσα ὡς μάρτυρα διά Χριστόν τόν ἔαυτόν της, ἥτοι τήν Ἁγίαν Φωτεινήν ἀλλά καὶ τούς υἱούς αὐτῆς, ἥτοι τόν Ἁγιον Φωτεινόν, Ἅγιον Ἰωσῆν καὶ τάς ἀδελφάς αὐτῆς Ἁγίας μάρτυρας Φωτώ, Κυριακήν, Παρασκευήν καὶ Φωτίδα μέ τήν μνήμην αὐτῶν εἰς τόν ἀκίνητον κύκλον τῶν ἐορτῶν, τήν 26^η καὶ 27^η Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους.

Διά τήν τιμήν τῆς μνήμης τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός εἰς τόν κινητόν κύκλον τῶν ἐορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐτελέσθη εἰς τόν μεγαλοπρεπῆ ὅντως ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τόν προσφάτως ἀνεγερθέντα ὑπεράνω καὶ πέριξ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ὑπό τοῦ καθηγουμένου αὐτοῦ Ἅγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου μέ δύο παρεκκλήσια, ἐν νοτίως αὐτοῦ, τοῦ Ἅγιου Νεο - ἴερομάρτυρος Ἅγιοταφίτου Φιλουμένου, ἐνταῦθα μαρτυρήσαντος καὶ ἔτερον βορείως, τοῦ Ἅγιου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, τοῦ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τῆς Νεαπόλεως καταγομένου, μεγάλη ἐορτή καὶ πανήγυρις τήν ὡς ἄνω ρηθεῖσαν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς διά θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλετουργούντων Αὔτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, Ἅγιοταφιτῶν Ιερομονάχων καὶ ἐγγάμων ἴερέων τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἱεροδιακόνων, τῇ παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς εἰς Νεάπολιν ὑπαρχούσης Ἐλληνορθοδόξου Κοινότητος τῶν Ραφιδίων καὶ τοῦ Ἅγιου Δημητρίου.

Εἰς τό ἀθρόως συναθροισθέν ἐκκλησίασμα ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἐλληνιστί ὡς ἔπειται:

Ἄγαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω τά ἐπί γῆς. ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τό ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικί Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τήν πηγήν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος», ψάλλει ὁ μελῳδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

«Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ιωάν. 4, 24), λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν

Σαμαρείτιδα γυναῖκα. Αὐτό τοῦτο τό θεῖον τῆς ἀληθείας Πνεῦμα, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὸν ἵερόν τοῦτον τόπον τοῦ φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, διά νά συναντλήσωμεν καί συμπίωμεν μετά τῆς Σαμαρείτιδος τῆς Ἅγιας ὕδωρ ἰαμάτων καί ὕδωρ ἀθανασίας ἐκ τῆς φυσικῆς καί πνευματικῆς πηγῆς, τόν ἐκ Παρθένου Μαρίας ἐπιφανέντα ὡς ἄνθρωπον καί ρυσάμενον τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς φθορᾶς καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Σωτῆρα καί θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Σύμπας ὁ ὄρατος καί ἀόρατος κόσμος, αἱ ἐπίγειαι καί οὐράνιαι δυνάμεις καλοῦνται νά συμμετάσχουν εἰς τόν χορόν τῆς ἀγαλλιάσεως καί τῆς χαρᾶς ἐπί τῇ λαμπροφόρῳ ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἅμα δέ καί «ἐπί τῇ ἐκλάμψει τοῖς θαύμασιν αὐτοῦ, Σαμαρείτιδι γυναικί, ὕδωρ αἴτῶν παρέχει τήν πηγήν τῶν ἰαμάτων ὡς μόνος ἀθάνατος», ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμψόδος. Τό δέ ὕδωρ, τό ὅποιον παρέχει ἡ πηγή τῶν ἰαμάτων, δηλονότι ὁ Χριστός, τῇ Σαμαρείτιδι γυναικί δέν εἶναι ἄλλον ἀπό τήν θείαν φωτιστικήν δύναμιν καί ἐνέργειαν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος τῆς ἀληθείας καί τῆς τοῦ Θεοῦ Πατρός σοφίας, ὡς ψάλλει καί ὁ μελψός τῆς Ἐκκλησίας: «Πίστει ἔλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τό τῆς σοφίας ὕδωρ σέ, ὃ ποτισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ ἀοίδιμος».

Ὄντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐκληρώσατο βασιλείαν τήν ἄνωθεν, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «τοῖς μέν πιστεύσασι γέγονεν (ὁ Χριστός) αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου, τοῖς δέ ἀπειθήσασιν, ἔλεγχος ἀπιστίας». Καί ἐγένετο ὁ Χριστός αἴτιος σωτηρίας τῇ πιστευσάσῃ Αὔτῳ Σαμαρείτιδι γυναικί, διότι ἡ σήμερον ἔօρτίως τιμωμένη Ἅγια τῆς Ἐκκλησίας, ἥκουσε τούς Κυριακούς λόγους: «Πνεῦμα ὁ Θεός, καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24). Καί ἐπίστευσεν μεθ' ὅλης τῆς διανοίας καί ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

Μέ ἄλλα λόγια, λατρεύειν τόν Θεόν «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 4,24) σημαίνει ἡ διάνοια νά ἐγκολποῦται τήν ἀλήθειαν δι' ὅλων της τῶν δυνάμεων καί ἡ θέλησις μεθ' ὅλων τῶν ἐνεργειῶν τῆς, καθώς καί τά συναισθήματα τῶν καρδιῶν μας νά εἶναι πάντα προσδεδεμένα ἰσχυρῶς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς γνώσεως καί προσοικειώσεως τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καί τῆς εὐλαβοῦς μας προσεγγίσεως πρός Αὐτόν. Κατά τήν ἐν προκειμένῳ ἐρμηνείαν τοῦ Ἅγιου Θεοφυλάκτου: «Πολλοί δοκοῦσι μέν προσκυνεῖν κατά ψυχήν, οὐκ ὁρθήν δέ δόξαν περί τοῦ Θεοῦ ἔχουσι. Προσέθηκε {ὁ Χριστός} δια τοῦτο, τό ἐν ἀληθεῖᾳ. Δεῖ γάρ καί κατά νοοῦν προσκυνεῖν τῷ Θεῷ καί ἀληθῆ δόξαν περί αὐτοῦ ἔχειν». Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι δέν ἀρκεῖ μόνον νά λατρεύωμεν καί νά προσκυνοῦμεν τόν Θεόν. Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά γνωρίζωμεν τήν ἀληθινήν δόδον καί τόν ὁρθόν τρόπον λατρείας καί προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ. Τό γεγονός τοῦτο ἔξασφαλίζει ἡ ἄγια ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διά τῆς ὁρθῆς καί ἀνοθεύτου αὐτῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καί τῶν ἐγκύρων αὐτῆς θεραπευτικῶν καί σωτηριωδῶν μυστηρίων.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ εἰς Χριστόν τόν Μεσσίαν πίστις τῆς Σαμαρείτιδος ἀφορᾷ εἰς τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας. Τόν θάνατον τῆς ἀμαρτίας κατεπάτησε πλέον ὁ Χριστός διά τοῦ θανάτου τῆς τριημέρου Αὔτοῦ ταφῆς καί τῆς νικητηρίου Αὔτοῦ Ἀναστάσεως. Ἡ δέ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ Παρακλήτου, δηλαδή τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καί τοῦ ὑπ' Αὔτοῦ (τοῦ Παρακλήτου) ἔλέγχου καί κρίσεως τοῦ κόσμου, ὡς λέγει ὁ Ἰδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «ἄλλ' ἐγώ τήν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγώ ἀπέλθω· ἐάν γάρ μή ἀπέλθω ὁ παράκλητος οὐκ ἔλευσεται πρός ὑμᾶς· ἐάν δέ

πορευθῶ, πέμψω αὐτόν πρός ὑμᾶς καί ἐλθών ἔκεινος ἐλέγξει τόν κόσμον περί ἀμαρτίας καί περί δικαιοσύνης καί περί κρίσεως. περί ἀμαρτίας μέν ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ περί δικαιοσύνης δέ ὅτι πρός τόν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτε με· περί δέ κρίσεως ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται», (Ιωάν. 16, 7-11).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Νόθον τό τῆς ἀρχῆς ὄνομα τῷ Σατανᾷ ... Ἐρχοντα γέ μήν τοῦ αἰῶνος τούτου κέκληκεν οὐκ ὡς ὄντα τοῦτο κατ' ἀλήθειαν ... ἀλλ' ὡς ἐξ ἀπάτης καὶ πλεονεξίας τήν ἐπί τούτῳ δόξαν ἀποκερδαίνοντα καὶ ὡς ἐν τοῖς πλανωμένοις ἔτι κρατοῦντα τέ καὶ Ἐρχοντα διά τήν ἐνοῦσαν αὐτοῖς μοχθηροτάτην προαίρεσιν». Ο δέ ἴερός Χρυσόστομος λέγει: «Πάλιν ἐνταῦθα τόν περί δικαιοσύνης ἀνακινεῖ λόγον, ὅτι κατεπάλαισε τόν ἀντίδικον. Οὐκ ἂν δέ ἀμαρτωλός ὡν κατεπάλαισεν ... ὅτι γάρ κατακέκριται δι' ἐμέ (λέγει ὁ Κύριος) εἴσονται οἱ καταπατοῦντες αὐτόν ὕστερον καὶ τήν ἀνάστασίν μου σαφῶς εἰδότες, ὅπερ κατακρίνοντες ἐστίν· οὐ γάρ ἵσχυσέ με κατασχεῖν».

Αὐτόν ἀκριβῶς τόν φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς, τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Μεσσίου Χριστοῦ, λαβοῦσα ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἔλεγε διά στόματος τοῦ ὑμψοῦ: «πότισον οὖν με Λόγε, διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τήν θείαν Χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλλά κηρύττω Σου τά μεγαλεῖα». Προσέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, εἰς τό πνευματικόν τῆς Ἐκκλησίας Φρέαρ καὶ πίωμεν τό ὕδωρ τό ὅποιον ἔδωσεν ὁ Χριστός εἰς τήν Ἁγίαν Φωτεινήν τήν Σαμαρείτιδα λέγων: «ὅς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγώ δῶσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ ὃ δῶσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωήν αἰώνιον», (Ιωάν. 4,14).

Ἐκ ταύτης τῆς πηγῆς ἔπιεν τό ὕδωρ τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Ἅγιος μάρτυς Φιλούμενος ὁ Ἅγιοταφίτης μιμούμενος τήν Ἁγίαν Σαμαρείτιδα, γενόμενος οὕτω κῆρυξ τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκυνήσεως τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Χριστός Ἄνεστη.

Καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται: ἵδε ἡλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/05/13/1055/>

Μετά τήν πανηγυρικήν θείαν Λειτουργίαν καὶ τόν ἐν τῇ θείᾳ Μεταλήψει ἀγιασμόν ἡκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ ἴεροῦ ναοῦ.

Μετά ταῦτα ἡκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον καὶ μεσημβρινή πλουσία τράπεζα ὑπό τοῦ ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς καὶ φιλοξένου καθηγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου πρός σωματικήν εὐφροσύνην τῶν ἀπολαυσάντων τήν πνευματικήν εὐφροσύνην τῆς ἔορταστικῆς ἐκκλησιαστικῶς πανδαισίας τῆς ἔορτῆς τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

Μετά τό πέρας τῆς ἔορτῆς ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τήν κώμην τῶν Ραφιδίων, ὅπου ἐνεκαινίασε αἴθουσαν γυμναστικῆς καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων πλησίον τοῦ ἴεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου διά τήν ἐνταῦθα διαβιοῦσαν Χριστιανικήν Κοινότητα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/8v0CbkpINDE>

ngg_shortcode_0_placeholder